

Inwestor:

Zanonimizowano

Zanonimizowano

87 – 500 Rypin

Pełnomocnik:

Zanonimizowano

EkoPolska Mojzesowicz Sp. k.

Gogolinek 22

86 – 011 Wtelno

Urząd Gminy Rypin

ul. Lipnowska 4

87 – 500 Rypin

W nawiązaniu do wezwania Wójta Gminy Rypin z dnia 17 lipca 2026 r. znak: RRW.6220.6.2024, w związku z uchynieniem przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzji nr RRW.6220.6.2024 z dnia 30.01.2026 r. dotyczącego złożenia brakujących wyjaśnień w sprawie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na „budowie budynków inwentarskich (chlewni) wraz z infrastrukturą towarzyszącą na działkach o nr ewid. 61/8 i 61/9, obręb Marianki, gmina Rypin”, przekłada się poniższe wyjaśnienia:

1) Analiza uciążliwości zapachowej (odorowej):

Na wstępie należy podkreślić, iż przeprowadzona na podstawie obowiązującej metodyki analiza w zakresie dyspersji zanieczyszczeń w powietrzu wykazała przewidywane dotrzymanie wartości odniesienia dla rozpatrywanych substancji. W świetle powyższego, wykluczono znaczące negatywne oddziaływanie planowanej inwestycji na stan jakości powietrza, w tym w kontekście uciążliwości złowonnej. Dalsza analiza w tym zakresie wykracza poza zakres ustawowej oceny.

W obowiązującym stanie prawnym brak jest jednoznacznych wytycznych dotyczących wykonywania analiz odorowych, brak jest również podstawy prawnej ustanawiającej dopuszczalne poziomy zapachu w powietrzu oraz jednolitej, powszechnie obowiązującej literatury określającej metodykę prowadzenia tego typu analiz i interpretacji ich wyników. W szczególności przepisy prawa polskiego nie określają wartości dopuszczalnych ani wartości odniesienia dla substancji zapachowych wyrażanych w europejskich jednostkach zapachowych ouE/m³. Z tego względu przedstawiona analiza w przedmiotowym uzupełnieniu ma charakter pomocniczy i prognostyczny, a przyjęte założenia oraz kryteria oceny nie stanowią prawnie obowiązujących standardów jakości środowiska.

W odpowiedzi na wezwanie, z uwzględnieniem powyższych ograniczeń metodycznych i prawnych, przeprowadzono pomocniczą analizę rozprzestrzeniania się substancji zapachowych emitowanych z planowanych budynków inwentarskich. Analizę wykonano dla maksymalnej obsady określonej w *Raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko*, tj. łącznie 1 400 szt. tuczników, utrzymywanych w dwóch budynkach

inwentarskich, po 700 stanowisk w każdym budynku. Zwierzęta utrzymywane będą w systemie bezściółkowym tj. w kojcach z podłogą całkowicie rusztową. Każdy budynek wyposażony będzie w 5 szt. jednakowych wentylatorów dachowych, a zatem w analizie uwzględniono łącznie 10 emitorów. Zgodnie z dokumentacją projektową przyjęto emitory dachowe o wysokości 7,9 m n.p.t. i średnicy wylotu 0,8 m.

Obliczenia rozprzestrzeniania substancji zapachowych wykonano za pomocą programu obliczeniowego „Operat FB”, przy odpowiednim zastosowaniu referencyjnej metodyki modelowania poziomów substancji w powietrzu określonej w załączniku nr 3 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu.

Należy zaznaczyć, że wskazane rozporządzenie nie ustanawia wartości odniesienia dla zapachu wyrażonego w europejskich jednostkach zapachowych. Metodykę wykorzystano zatem jako uznaną w prawie polskim metodę obliczania dyspersji zanieczyszczeń w powietrzu, natomiast wielkość emisji zapachu oraz kryteria interpretacji wyników przyjęto na podstawie dokumentu BREF i specjalistycznej literatury dotyczącej oddziaływania zapachowego.

Charakterystyka jednostki zapachowej i przyjęte kryteria oceny

Stężenie zapachowe wyraża się w europejskich jednostkach zapachowych na metr sześcienny – ouE/m³. Stężenie wynoszące 1 ouE/m³ odpowiada progowi wyczuwalności zapachu, przy którym zapach jest wykrywany przez 50% członków odpowiednio dobranego zespołu oceniającego w warunkach badania olfaktometrycznego. Ze względu na brak obowiązujących w Polsce wartości dopuszczalnych lub wartości odniesienia dla zapachu wyniki modelowania oceniono z zastosowaniem pomocniczych kryteriów wynoszących:

- 3 ouE/m³ – jako kryterium odnoszące się do zapachów umiarkowanie uciążliwych, w tym zapachów związanych z intensywnym chowem zwierząt;
- 10 ouE/m³ – jako kryterium wskazujące na występowanie wyraźnego zapachu i wysokie prawdopodobieństwo powstania skarg na uciążliwość zapachową.

Podstawę interpretacji ww. wymienionych wartości stanowi opracowanie Environment Agency pt. „Assessment of Community Response to Odorous Emissions”, R&D Technical Report P4-095/TR. Przedstawiono w nim wyniki badań zależności pomiędzy ekspozycją na zapach pochodzący z chowu świń a reakcją mieszkańców. Wśród mieszkańców obszarów o większej koncentracji chowu świń efekt ten występował przy około 3,2 ouE/m³, natomiast w najbardziej tolerancyjnej grupie osób bezpośrednio związanych z rolnictwem przy około 13 ouE/m³. Wyniki te wskazują, że stężenie około 3 ouE/m³ stanowi właściwy punkt odniesienia dla oceny początku rozpoznawalnej i potencjalnie odczuwalnej uciążliwości zapachu pochodzącego z chowu świń.

Z kolei w opracowaniu „Heyford Park Sewage Treatment Plant – An Assessment of the Odour Potential and the Need for a Cordon Sanitaire” przedstawiono ramy oceny uciążliwości zapachowej opracowane przez Chartered Institution of Water and Environmental Management. Zgodnie z nimi:

- przy wartości C_{98,1h} poniżej 3 ouE/m³ występowanie skarg jest mało prawdopodobne;
- przy wartości przekraczającej 5 ouE/m³ skargi mogą występować, zależnie od charakteru zapachu i wrażliwości otoczenia;
- przy wartości przekraczającej 10 ouE/m³ skargi są wysoce prawdopodobne, a oddziaływanie może stanowić istotną uciążliwość.

W tym samym opracowaniu, w tabeli przedstawiającej kryteria *Environment Agency*, intensywny chów zwierząt zaliczono do źródeł zapachów umiarkowanie uciążliwych, dla których stosowane jest kryterium $C_{98,1h}$ wynoszące 3 ouE/m³.

Na tej podstawie w niniejszej analizie przyjęto 3 ouE/m³ jako pomocniczy próg umiarkowanej uciążliwości zapachowej, natomiast 10 ouE/m³ jako pomocniczy próg dużej uciążliwości i wysokiego prawdopodobieństwa wystąpienia skarg.

W przywołanych opracowaniach wskazane wartości odnoszone są zasadniczo do 98 percentyla jednogodzinnych stężeń zapachowych, odpowiadającego możliwości występowania wyższych stężeń przez 2% godzin w roku. W niniejszej analizie zastosowano bardziej rygorystyczne podejście i przyjęto częstość przekroczeń wynoszącą 0,2% czasu w roku, pomocniczo i przez analogię do warunku określonego w § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu. Wartość ta odpowiada w przybliżeniu 99,8 percentylowi stężeń jednogodzinnych i jest dziesięciokrotnie bardziej restrykcyjna pod względem dopuszczalnego czasu występowania przekroczeń niż kryterium C_{98} stosowane w przywołanej literaturze.

Zatem przyjęte poziomy 3 i 10 ouE/m³ oraz częstość 0,2% nie stanowią prawnie obowiązujących standardów jakości powietrza dla odorów. Zastosowano je jako pomocnicze i konserwatywne kryteria umożliwiające obiektywną interpretację wyników modelowania.

Określenie wskaźnika emisji zapachu

Wielkość emisji zapachu z planowanych budynków określono na podstawie dokumentu referencyjnego „*Best Available Techniques (BAT) Reference Document for the Intensive Rearing of Poultry or Pigs*”, BREF IRPP, 2017 (edited in 2025). W tabeli 3.81 tego dokumentu przedstawiono wskaźniki emisji zapachu stosowane w Niemczech, Niemczech i Danii dla poszczególnych kategorii zwierząt i systemów utrzymania.

Do obliczeń przyjęto wskaźnik niemiecki wynoszący 6,5 ouE/s/szt. Jego wybór wynika z faktu, że dotyczy systemu utrzymania odpowiadającego rozwiązaniu przewidzianemu w analizowanym przedsięwzięciu, tj. tuczu świń w kojcach z całkowicie rusztową podłogą oraz został określony dla warunków średniorocznych. Niemieckie warunki klimatyczne i technologiczne są ponadto bardziej zbliżone do warunków występujących w Polsce niż warunki właściwe dla pozostałych państw wymienionych w tabeli. Nie przyjęto wskaźnika duńskiego wynoszącego 29 ouE/s/szt., ponieważ zgodnie z objaśnieniem do tabeli 3.81 zakres danych duńskich dla świń został określony na podstawie pomiarów wykonanych w okresie letnim. Bezpośrednie zastosowanie tej wartości jako reprezentatywnej dla całego roku prowadziłyby do zawyżenia średniorocznej emisji zapachu i częstości występowania określonych stężeń w otoczeniu inwestycji. Dokument BREF nie ustanawia jednego obowiązującego wskaźnika dla wszystkich państw, lecz zestawia dane stosowane w poszczególnych krajach. Z tego względu wybrano wskaźnik najbardziej reprezentatywny dla lokalizacji i technologii planowanego przedsięwzięcia.

Ponadto podstawowego wskaźnika niemieckiego nie zastosowano bezpośrednio. Zgodnie z objaśnieniem do tabeli 3.81 wartość 6,5 ouE/s/szt. została przeliczona przy przyjęciu referencyjnej masy tucznika wynoszącej 65 kg. W analizowanym gospodarstwie tuczniaki będą wprowadzane do budynków przy masie około 30 kg i utrzymywane do osiągnięcia maksymalnej masy około 120 kg. W celu konserwatywnego uwzględnienia większej masy zwierząt wskaźnik podwyższono proporcjonalnie do średniej masy tucznika w cyklu.

Średnia obliczeniowa masa zwierzęcia wynosi:

$$m_{sr.} = (30 \text{ kg} + 120 \text{ kg}) / 2 = 75 \text{ kg}.$$

Wskaźnik emisji skorygowano proporcjonalnie do przyjętej średniej masy zwierzęcia:

$$W_E = (6,5 \text{ ou}_E/\text{s/szt.} \times 75 \text{ kg}) / 65 \text{ kg} = 7,5 \text{ ou}_E/\text{s/szt.}$$

Do dalszych obliczeń przyjęto zatem wskaźnik emisji odorów wynoszący:

$$W_E = 7,5 \text{ ou}_E/\text{s/szt.}$$

Przyjęta wartość jest o około 15,4% wyższa od podstawowego wskaźnika niemieckiego. Korekta uwzględnia większą średnią masę zwierząt i maksymalną masę końcową wynoszącą około 120 kg, a tym samym ma charakter konserwatywny.

Obliczenie maksymalnej emisji zapachu

Maksymalna obsada jednego budynku wynosi 700 szt. tuczników. Emisja zapachu z jednego budynku wynosi:

$$E_{\text{budynek}} = 700 \text{ szt.} \times 7,5 \text{ ou}_E/\text{s/szt.}$$

$$E_{\text{budynek}} = 5\,250 \text{ ou}_E/\text{s}.$$

Każdy budynek wyposażony będzie w 5 szt. wentylatorów dachowych o jednakowej wydajności. Emisję z budynku rozdzielono zatem równomiernie pomiędzy pięć emitatorów:

$$E_{\text{emitor}} = 5\,250 \text{ ou}_E/\text{s} / 5 \text{ szt. emitatorów}$$

$$E_{\text{emitor}} = 1\,050 \text{ ou}_E/\text{s/emitor}.$$

Dla każdego z 10 wentylatorów dachowych przyjęto więc maksymalną emisję zapachu wynoszącą:

$$E_{\text{emitor}} = 1\,050 \text{ ou}_E/\text{s}.$$

Łączna emisja zapachu z dwóch budynków wynosi:

$$E_{\text{całkowita}} = 1\,400 \text{ szt.} \times 7,5 \text{ ou}_E/\text{s/szt.}$$

$$E_{\text{całkowita}} = 10\,500 \text{ ou}_E/\text{s}.$$

Czas utrzymywania zwierząt w budynkach wynosi 7 920 godzin w ciągu roku. Pozostałe 840 godzin, odpowiadające 35 dobom, przeznaczone będzie na przerwy technologiczne pomiędzy cyklami chowu, obejmujące opróżnianie, mycie, dezynfekcję, osuszanie i przygotowanie pomieszczeń do wprowadzenia kolejnych zwierząt.

- Roczna emisja zapachu z jednego emitora wynosi:

$$E_{\text{rok,emitor}} = 1\,050 \text{ ou}_E/\text{s} \times 7\,920 \text{ h/rok} \times 3\,600 \text{ s/h}$$

$$E_{\text{rok,emitor}} = 29\,937\,600\,000 \text{ ou}_E/\text{rok}$$

$$E_{\text{rok,emitor}} = 29,9376 \text{ Gou}_E/\text{rok}.$$

- Roczna emisja z jednego budynku wynosi:

$$E_{\text{rok,budynek}} = 5\,250 \text{ ou}_E/\text{s} \times 7\,920 \text{ h/rok} \times 3\,600 \text{ s/h}$$

$$E_{\text{rok,budynek}} = 149,688 \text{ Gou}_E/\text{rok}.$$

- Roczna emisja z całego przedsięwzięcia wynosi:

$$E_{\text{rok,całość}} = 10\,500 \text{ ou}_E/\text{s} \times 7\,920 \text{ h/rok} \times 3\,600 \text{ s/h}$$

$$E_{\text{rok,całość}} = 299,376 \text{ Gou}_E/\text{rok}.$$

W obliczeniach uwzględniono maksymalną jednoczesną obsadę obu budynków, pomijając upadki zwierząt. Przyjęto również równoczesną pracę wszystkich wentylatorów i nie zastosowano współczynników zmniejszających emisję ze względu na rozwiązania żywieniowe i organizacyjne. Założenia modelu mają zatem charakter konserwatywny.

Wyniki modelowania rozprzestrzeniania zapachu

Obliczenia przeprowadzono oddzielnie dla pomocniczego poziomu porównawczego wynoszącego $3 \text{ ou}_E/\text{m}^3$ oraz dla poziomu wynoszącego $10 \text{ ou}_E/\text{m}^3$. Analizą objęto podstawową siatkę obliczeniową poza terenem, do którego Inwestor posiada tytuł prawny oraz dodatkowe punkty receptorowe zlokalizowane na terenach najbliższej zabudowy mieszkaniowej. Obliczenia w punktach zabudowy przeprowadzono na wysokości 4,0 m nad poziomem terenu.

Dane do obliczeń stężeń w sieci receptorów

Nazwa zakładu: **ROŚ Marianki - odory**

Dane emitatorów punktowych

Symbol	Wysokość emitora	Średnica emitora	Prędkość gazów	Temperatura gazów	Maksymalne wyniesienie gazów	Aerod. szorstkość terenu	Usytuowanie emitora	
	[m]	[m]	[m/s]	[K]	[m]	[m]	X [m]	Y [m]
K1.1	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	532	971
K1.2	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	535,3	963
K1.3	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	538,5	955
K1.4	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	541,8	947
K1.5	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	545	939
K2.1	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	554	917
K2.2	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	557,3	909,3
K2.3	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	560,5	901,5
K2.4	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	563,8	893,8
K2.5	7,9	0,8	13,58	293	22,2	0,38433	567	886

Dane meteorologiczne

Róża wiatrów ze stacji meteorologicznej: Toruń, wysokość anemometru 14 m.

Parametr	Sezon roczny	Sezon grzewczy	Sezon letni
Temperatura [K]	280,7	274,5	286,8

Sieć obliczeniowa:

X od 400 do 1120 m, skok 10 m, Y od 810 do 1340 m, skok 10 m.

Okresy obliczeniowe

Nr okresu	Róża wiatrów	Ułamek udziału okresu w roku	Czas trwania, godzin
1	roczna	0,90411	7920
2	roczna	0,09589	840

Zestawienie maksymalnej emisji godzinowej w poszczególnych okresach

Symbol	Nazwa emitora	Substancja	Emisja maks. godz. kg/h		Emisja roczna Mg
			1 okres 7920 h	2 okres 840 h	
K1.1	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K1.2	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K1.3	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K1.4	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K1.5	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K2.1	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K2.2	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K2.3	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K2.4	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94
K2.5	Wentylacja kominowa	odory	3,78	-	29,94

Emisję maksymalną odorów podano w Mou/h, a emisję roczną w Gou/rok

Zestawienie maksymalnych wartości stężeń odorów w sieci receptorów poza terenem zakładu

Parametr	Wartość	X m	Y m	kryt. stan.r.	kryt. pręd.w.	kryt. kier.w.
Stężenie maksymalne ou/m ³	2,2	590	830	5	3	NNW
Stężenie średnioroczne ou/m ³	0,211	620	950	2	2	WSW
Częstość przekroczeń D1= 3, %	0,00	-	-	-	-	-

Najwyższa wartość stężeń jednogodzinnych odorów występuje w punkcie o współrzędnych X = 590 Y = 830 m i wynosi 2,2 ou/m³.

Zerowa częstość przekroczeń stężeń jednogodzinnych.

Najwyższa wartość stężeń średniorocznych występuje w punkcie o współrzędnych X = 620 Y = 950 m, wynosi 0,211 ou/m³ i nie przekracza wartości dyspozycyjnej (D_a-R)= 0,9 ou/m³.

Zestawienie maksymalnych wartości stężeń w siatce dodatkowej

Parametr	Wartość	X m	Y m	Z m	kryt. stan.r.	kryt. pręd.w.	kryt. kier.w.
Stężenie maksymalne ou/m ³	1,0	843,2	1254,8	4	5	1	SSW
Stężenie średnioroczne ou/m ³	0,033	988,4	1007,1	4	5	1	W
Częstość przekroczeń D1= 3, %	0,00	-	-	-	-	-	-

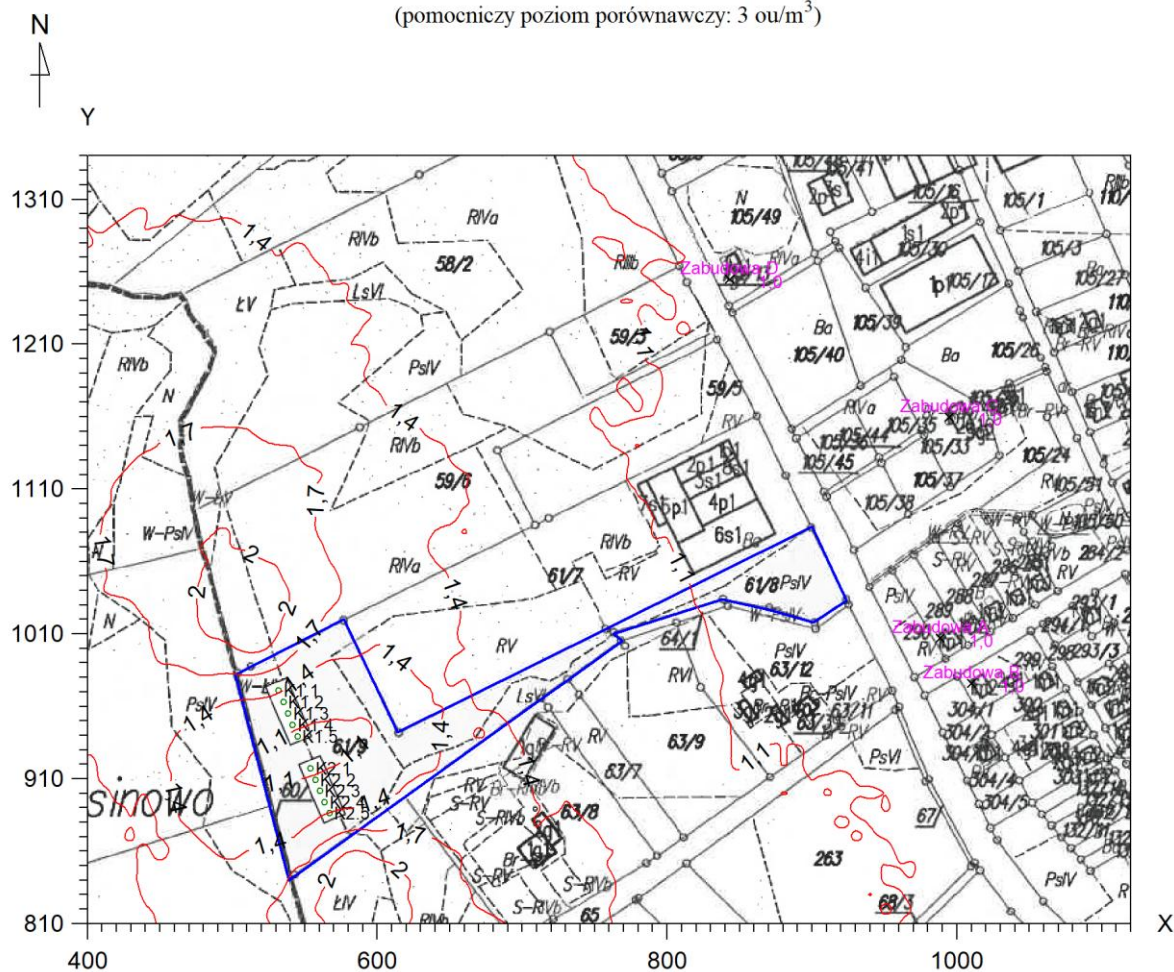
Najwyższa wartość stężeń jednogodzinnych odorów występuje w punkcie o współrzędnych X = 843,2 Y = 1254,8 m i wynosi 1,0 ou/m³.

Zerowa częstość przekroczeń stężeń jednogodzinnych.

Najwyższa wartość stężeń średniorocznych występuje w punkcie o współrzędnych $X = 988,4$ $Y = 1007,1$ m, wynosi $0,033 \text{ ou/m}^3$ i nie przekracza wartości dyspozycyjnej (D_a-R) = $0,9 \text{ ou/m}^3$.

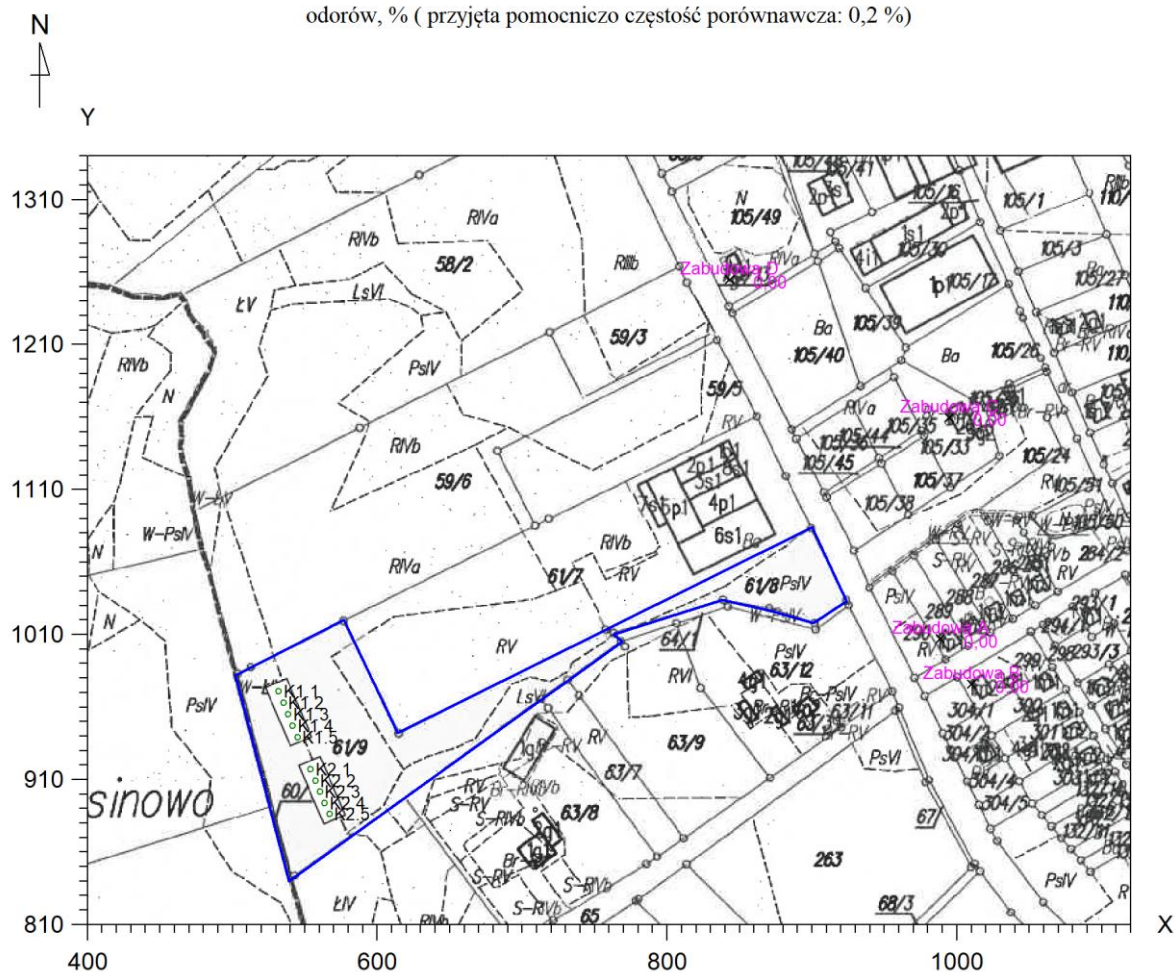
Izolinie stężeń maksymalnych odorów ou/m^3

(pomocniczy poziom porównawczy: 3 ou/m^3)

Izolinie częstości przekroczeń stężeń jednogodzinnych 3 ou/m^3

odorów, % (przyjęta pomocniczo częstość porównawcza: $0,2 \%$)

Zestawienie maksymalnych wartości stężeń odorów w sieci receptorów poza terenem zakładu

Parametr	Wartość	X m	Y m	kryt. stan.r.	kryt. pręd.w.	kryt. kier.w.
Stężenie maksymalne ou/m^3	2,2	590	830	5	3	NNW
Stężenie średnioroczne ou/m^3	0,211	620	950	2	2	WSW
Częstość przekroczeń $D1=10, \%$	0,00	-	-	-	-	-

Najwyższa wartość stężeń jednogodzinnych odorów występuje w punkcie o współrzędnych $X = 590 \text{ Y} = 830 \text{ m}$ i wynosi $2,2 \text{ ou/m}^3$.

Zerowa częstość przekroczeń stężeń jednogodzinnych.

Najwyższa wartość stężeń średniorocznych występuje w punkcie o współrzędnych $X = 620 \text{ Y} = 950 \text{ m}$, wynosi $0,211 \text{ ou/m}^3$ i nie przekracza wartości dyspozycyjnej $(D_a-R) = 0,9 \text{ ou/m}^3$.

Zestawienie maksymalnych wartości stężeń w siatce dodatkowej

Parametr	Wartość	X m	Y m	Z m	kryt. stan.r.	kryt. pręđ.w.	kryt. kier.w.
Stężenie maksymalne ou/m ³	1,0	843,2	1254,8	4	5	1	SSW
Stężenie średnioroczne ou/m ³	0,033	988,4	1007,1	4	5	1	W
Częstość przekroczeń D1= 10, %	0,00	-	-	-	-	-	-

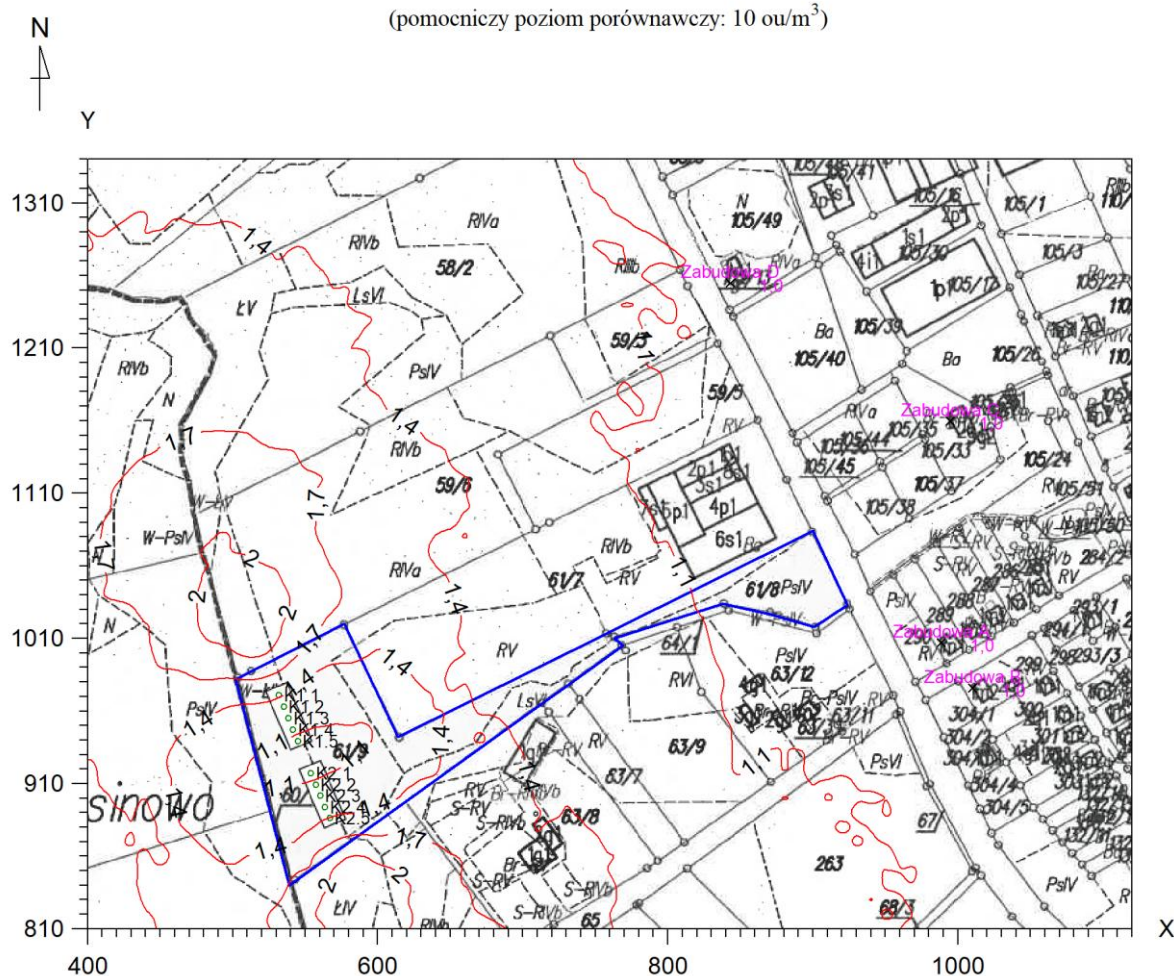
Najwyższa wartość stężeń jednogodzinnych odorów występuje w punkcie o współrzędnych X = 843,2 Y = 1254,8 m i wynosi 1,0 ou/m³.

Zerowa częstość przekroczeń stężeń jednogodzinnych.

Najwyższa wartość stężeń średniorocznych występuje w punkcie o współrzędnych X = 988,4 Y = 1007,1 m, wynosi 0,033 ou/m³ i nie przekracza wartości dyspozycyjnej (D_a-R)= 0,9 ou/m³.

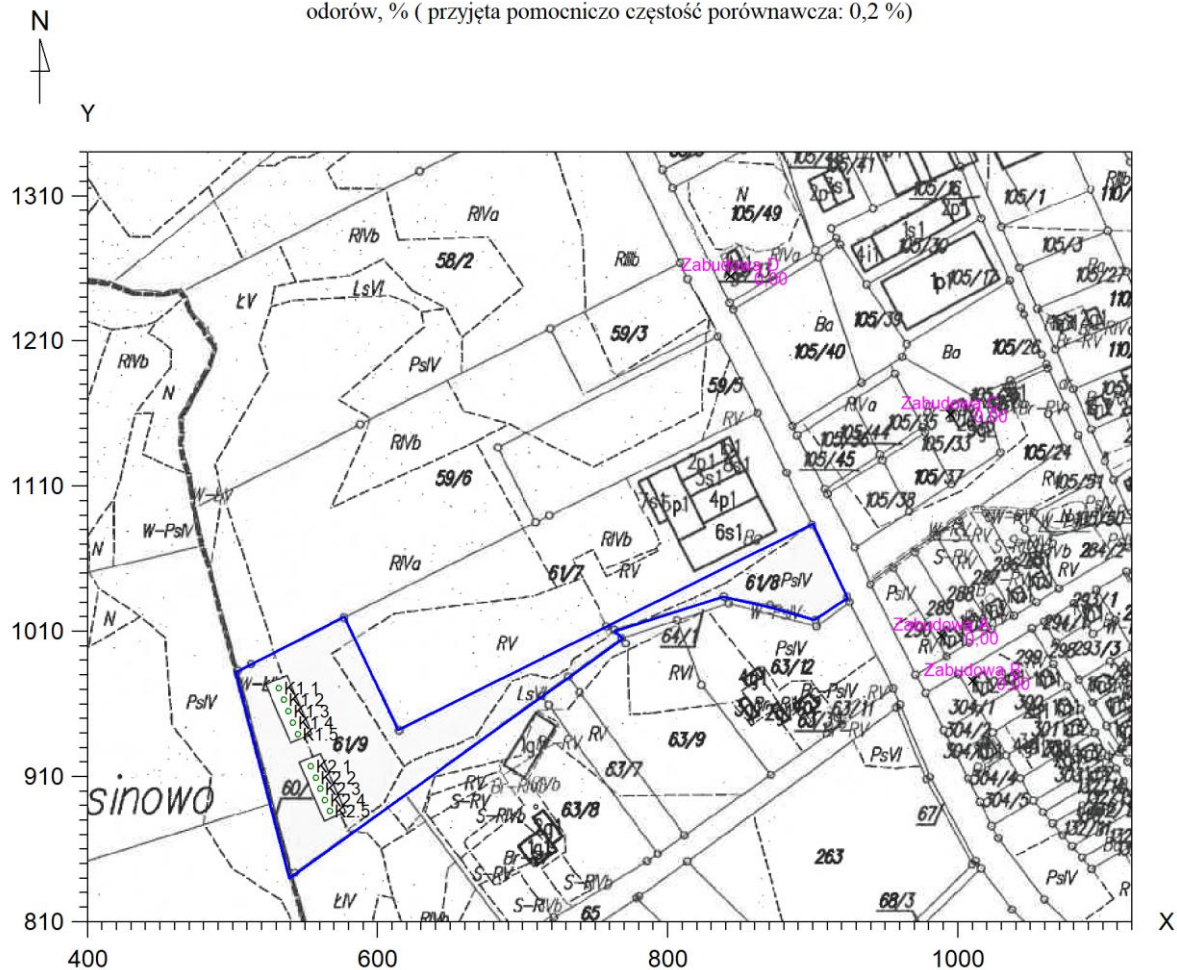
Izolinie stężeń maksymalnych odorów ou/m³

(pomocniczy poziom porównawczy: 10 ou/m³)

Izolinie częstości przekroczeń stężeń jednogodzinnych 10 ou/m^3

odorów, % (przyjęta pomocniczo częstość porównawcza: $0,2 \%$)

W związku z powyższymi wynikami, obliczenia przeprowadzono oddzielnie dla pomocniczego poziomu porównawczego wynoszącego 3 ouE/m^3 oraz dla poziomu wynoszącego 10 ouE/m^3 . Analizą objęto podstawową siatkę obliczeniową zlokalizowaną poza terenem, do którego Inwestor posiada tytuł prawny, oraz dodatkowe punkty receptorowe odpowiadające lokalizacji najbliższej zabudowy mieszkaniowej. Obliczenia w punktach zabudowy przeprowadzono na wysokości $4,0 \text{ m}$ nad poziomem terenu.

Najwyższe jednogodzinne stężenie zapachu poza terenem, do którego Inwestor posiada tytuł prawny, wyniosło $2,2 \text{ ouE/m}^3$ i wystąpiło w punkcie o współrzędnych $X = 590 \text{ m}$ oraz $Y = 830 \text{ m}$. Wartość ta jest niższa zarówno od pomocniczego poziomu 3 ouE/m^3 , przyjętego dla zapachów umiarkowanie uciążliwych, jak i od poziomu 10 ouE/m^3 , wskazującego na duże prawdopodobieństwo powstania skarg na uciążliwość zapachową.

W dodatkowych punktach receptorowych odpowiadających najbliższej zabudowie mieszkaniowej najwyższe stężenie jednogodzinne wyniosło $1,0 \text{ ouE/m}^3$. Wartość ta wystąpiła na wysokości $4,0 \text{ m}$ nad poziomem terenu, w punkcie o współrzędnych $X = 843,2 \text{ m}$ oraz $Y = 1254,8 \text{ m}$.

Stężenie $1,0 \text{ ouE/m}^3$ odpowiada definicyjnie progowi wykrywalności zapachu w kontrolowanych warunkach badania olfaktometrycznego. Osiągnięcie takiej wartości przez jednogodzinne stężenie modelowe nie oznacza jednak wystąpienia uciążliwości zapachowej. Najwyższa wartość prognozowana na terenach

zabudowy mieszkaniowej jest trzykrotnie niższa od pomocniczego kryterium 3 ouE/m³ i dziesięciokrotnie niższa od poziomu 10 ouE/m³.

Dla poziomu porównawczego wynoszącego 3 ouE/m³ częstość przekroczeń zarówno poza terenem Inwestora, jak i w punktach odpowiadających zabudowie mieszkaniowej wyniosła 0,00% czasu w roku. Nie wystąpiły zatem przekroczenia tego poziomu, a uzyskany wynik jest niższy od przyjętej pomocniczo częstości porównawczej wynoszącej 0,2% czasu w roku. Również dla poziomu porównawczego wynoszącego 10 ouE/m³ częstość przekroczeń poza terenem Inwestora oraz w punktach zabudowy mieszkaniowej wyniosła 0,00% czasu w roku. Poziom ten nie został osiągnięty w żadnym punkcie obliczeniowym.

W związku z powyższym, na podstawie przeprowadzonych obliczeń stwierdzono, że najwyższe jednogodzinne stężenie zapachu poza terenem Inwestora wynosi 2,2 ouE/m³, a na terenach najbliższej zabudowy mieszkaniowej 1,0 ouE/m³. W żadnym z analizowanych punktów nie został zatem osiągnięty poziom 3 ouE/m³ ani poziom 10 ouE/m³. Częstość przekroczeń obu przyjętych poziomów wynosi 0,00%, a więc pozostaje poniżej pomocniczego i konserwatywnego kryterium 0,2% czasu w roku. Wyniki wskazują, że na terenach zabudowy mieszkaniowej nie przewiduje się występowania stężeń odpowiadających umiarkowanej uciążliwości zapachowej, reprezentowanej przez poziom 3 ouE/m³, ani stężeń związanych z wysokim prawdopodobieństwem wystąpienia skarg, reprezentowanych przez poziom 10 ouE/m³. Ocena została wykonana przy założeniu maksymalnej jednoczesnej obsady obu budynków i równoczesnej pracy wszystkich wentylatorów. Uzyskane wyniki mają zatem charakter konserwatywny. W świetle przeprowadzonego modelowania oraz przewidzianych rozwiązań ograniczających emisję nie prognozuje się wystąpienia nadmiernej uciążliwości zapachowej na terenach najbliższej zabudowy mieszkaniowej. Wyniki nie wskazują również na konieczność zastosowania dodatkowych urządzeń końcowego oczyszczania powietrza, takich jak biofiltry lub skrubery.

Rozwiązania ograniczające emisję i oddziaływanie substancji zapachowych

Ograniczanie emisji substancji zapachowych z planowanego przedsięwzięcia będzie realizowane przede wszystkim u źródła, poprzez zastosowanie rozwiązań żywieniowych, technologicznych, technicznych i organizacyjnych. W ramach przedsięwzięcia przewidziano:

1. Stosowanie wieloetapowego żywienia fazowego.

Skład mieszanek paszowych będzie dostosowywany do aktualnego etapu tuczu i zapotrzebowania pokarmowego zwierząt. Pozwala to ograniczyć podawanie składników pokarmowych w ilościach przewyższających rzeczywiste potrzeby zwierząt, a w konsekwencji zmniejszyć ilość niewykorzystanego azotu wydalanego z kałem i moczem.

2. Zmniejszenie zawartości białka surowego w dawkach pokarmowych.

Stosowane będą zbilansowane mieszanki o ograniczonej zawartości białka surowego, dobranej odpowiednio do wieku i masy zwierząt. Ograniczenie nadmiaru białka zmniejsza ilość azotu wydalanego z moczem, a tym samym ogranicza powstawanie amoniaku oraz innych związków uczestniczących w tworzeniu zapachu gnojowicy.

3. Uzupełnianie mieszanek paszowych aminokwasami.

Zmniejszenie zawartości białka ogólnego będzie kompensowane dodatkiem kontrolowanych ilości niezbędnych aminokwasów. Rozwiązanie zapewnia pokrycie potrzeb pokarmowych zwierząt bez konieczności stosowania nadmiernej ilości białka, ograniczając emisję amoniaku i pośrednio emisję zapachu.

4. Utrzymywanie zwierząt na podłodze całkowicie rusztowej.

Odchody będą przedostawały się przez otwory rusztu do szczelnych zbiorników na gnojowicę, co umożliwi ich kontrolowane gromadzenie oraz ograniczy występowanie powierzchni zanieczyszczonych odchodami w strefie przebywania zwierząt. System ten pozwala również na sprawne utrzymywanie czystości koić.

5. Magazynowanie gnojowicy w szczelnych zbiornikach.

Gnojowica będzie magazynowana w dwóch szczelnych zbiornikach o pojemności około 1 132,5 m³ każdy. Zbiorniki będą posiadały nieprzepuszczalne dno i ściany, zabezpieczające przed niekontrolowanym przedostawaniem się ich zawartości do środowiska. Ograniczenie kontaktu gnojowicy z powietrzem atmosferycznym zmniejszy możliwość niekontrolowanego uwalniania substancji zapachowych.

6. Zastosowanie mechanicznej wentylacji dachowej.

Powietrze z budynków będzie odprowadzane w sposób zorganizowany przez emitory dachowe o wysokości 7,9 m n.p.t. Pionowe odprowadzanie powietrza ponad dachami budynków nie zmniejsza samej masy emitowanych substancji, lecz sprzyja ich rozproszeniu i ogranicza wartości stężeń występujących przy powierzchni terenu oraz w rejonie zabudowy mieszkaniowej.

7. Utrzymywanie prawidłowego mikroklimatu i czystości pomieszczeń.

Instalacja wentylacyjna będzie utrzymywana w należytym stanie technicznym, a pomieszczenia inwentarskie będą regularnie czyszczone po zakończeniu każdego cyklu. Kontrolowany będzie również stan instalacji pojenia, aby ograniczyć wycieki wody zwiększające wilgotność gnojowicy i powierzchni koić. Ograniczenie wilgotności i bieżące utrzymywanie czystości zmniejszają warunki sprzyjające beztlenowemu rozkładowi materii organicznej.

8. Oddalenie przedsięwzięcia od zabudowy mieszkaniowej.

Planowane budynki zlokalizowane będą w odległości około 320 m od najbliższej zabudowy mieszkaniowej (licząc od lokalizacji planowanych budynków na dz. o nr ewid. 61/9 obręb Marianki do elewacji najbliższego budynku mieszkalnego na dz. o nr ewid. 63/12 obręb Marianki). Zachowany dystans stanowi przestrzenny bufor umożliwiający rozpraszanie emitowanych substancji przed dotarciem do terenów przeznaczonych na stały pobyt ludzi.

W świetle przedstawionych wyników modelowania oraz zastosowania ww. opisanych środków zapobiegawczych nie stwierdzono konieczności wyposażenia wentylacji budynków w dodatkowe urządzenia końcowego oczyszczania powietrza, takie jak biofiltry lub skrubery. Zastosowane rozwiązania zapewnią ograniczenie emisji substancji zapachowych u źródła oraz ograniczenie ich oddziaływania na tereny najbliższej zabudowy mieszkaniowej.

2) Gospodarka nawozami naturalnymi i ochrona wód:

Ad. 1.

Gnojowica powstająca w obrębie gospodarstwa będzie wywożona zgodnie z obowiązującymi przepisami dot. gospodarki nawozowej. Załadunek nawozów naturalnych będzie przeprowadzany w sposób hermetyczny poprzez układ pompowo-rurowy, eliminujący emisję zanieczyszczeń do powietrza. Następnie gnojowica będzie przewożona specjalistycznymi beczkowozami, wyposażonymi w hermetyczne systemy napełniania i rozładunku, co zapobiega emisji odorów oraz amoniaku i siarkowodoru. W celu minimalizacji negatywnego

wpływu na środowisko do magazynowania nawozów naturalnych zostaną zastosowane szczelne zbiorniki podrusztowe zlokalizowane pod kubaturą budynków inwentarskich. Z kolei załadunek i transport będą przeprowadzane w hermetycznym systemie przy wykorzystaniu pomp ssąco-tłoczących oraz zamkniętych cystern. Ograniczy to emisję substancji odorowych do atmosfery. Ponadto planuje się przeprowadzenie transportu i aplikację gnojowicy w warunkach minimalizujących rozprzestrzenianie się odorów np. w chłodniejsze dni, przy niskiej prędkości wiatru. W związku z powyższym proces załadunku i transportu odbywać się będzie w systemie zamkniętym poprzez zastosowanie hermetycznych układów szybkozłączy, w wyniku czego emisje amoniaku i innych lotnych związków do atmosfery będą niezauważalne. Ponadto tego typu operacje mają charakter okresowy i trwają krótko, co sprawia, że nie wpływają w sposób istotny na jakość powietrza w skali roku.

Z punktu widzenia ochrony środowiska oraz efektywnego wykorzystania składników nawozowych gnojowica będzie aplikowana z zastosowaniem technik ograniczających jej kontakt z powietrzem oraz minimalizujących możliwość spływu powierzchniowego. W tym celu przewiduje się aplikację możliwie najniżej nad powierzchnią gruntu, przy wykorzystaniu rozlewaczy wyposażonych w węże wleczone lub inne urządzenia umożliwiające bezpośrednie odkładanie gnojowicy na powierzchnię gleby. Takie rozwiązanie ograniczać będzie rozpryskiwanie nawozu, zmniejszy emisję amoniaku i substancji odorowych oraz zwiększy wykorzystanie składników pokarmowych przez rośliny. Aplikacja gnojowicy będzie prowadzona wyłącznie w terminach dopuszczonych obowiązującymi przepisami. Nie będzie ona stosowana na glebach zamarzniętych, zalanych, nasyconych wodą ani pokrytych śniegiem, a także podczas intensywnych opadów deszczu lub w sytuacjach mogących powodować powierzchniowy spływ nawozu. Zachowane zostaną wymagane odległości od wód powierzchniowych, ujęć wody oraz innych obszarów podlegających ochronie zgodnie z obowiązującymi przepisami programu azotanowego. Podczas aplikacji zapewniony będzie równomierny rozdział gnojowicy na całej nawożonej powierzchni, z zachowaniem dawki dostosowanej do wymagań pokarmowych roślin oraz właściwości gleby. Prędkość przejazdu zestawu asenizacyjnego oraz ciśnienie robocze powinny być dobrane w sposób zapewniający równomierne rozprowadzenie nawozu, bez jego rozbryzgiwania i tworzenia lokalnych zastoin.

Wielkość dawek gnojowicy będzie każdorazowo dostosowana do zapotrzebowania nawozowego upraw, zasobności gleby oraz jej właściwości, co pozwoli uniknąć nadmiernego obciążenia środowiska związkami azotu i fosforu. Przestrzeganie zasad racjonalnego nawożenia oraz wymagań programu działań mającego na celu ograniczenie zanieczyszczenia wód azotanami ze źródeł rolniczych zapewni, że wykorzystanie gnojowicy nie będzie powodowało pogorszenia stanu gleb ani jakości wód powierzchniowych i podziemnych, a jednocześnie umożliwi efektywne wykorzystanie zawartych w niej składników odżywczych.

Inwestor posiada około 4 ha, na których mógłby stosować wytworzone nawozy naturalne. Jednakże ze względu, iż nie jest to wystarczająca ilość gruntów do całościowego wykorzystania powstałej gnojowicy, Wnioskodawca przewiduje zbywać nawozy do innych rolników na podstawie stosownych umów. Jak już wcześniej przedkładano w poszczególnych uzupełnieniach Inwestor posiada stosowne umowy zbytu gnojowicy z innymi rolnikami (załącznik 1). Tym samym Inwestor posiada dobrowolność w zagospodarowaniu wytwarzanej w skutek eksploatacji gnojowicy w budynkach inwentarskich tj. albo całość zbywać do podmiotów zewnętrznych albo częściowo zagospodarowywać na gruntach własnych a pozostałą część zbywać innym rolnikom. Jednakże należy zaznaczyć, że powierzchnia gruntów własnych Inwestora pod nawożenie jest aktualnym stanem posiadania, który może ulec zarówno zwiększeniu, jak i pomniejszeniu.

Nie znajduje uzasadnienia zobowiązanie Inwestora do przedłożenia szczegółowego bilansu nawożenia azotowego dla konkretnych gruntów, na których w przyszłości będzie wykorzystywana powstająca gnojowica. Na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest możliwe jednoznaczne wskazanie wszystkich działek, na których prowadzona będzie aplikacja nawozu naturalnego przez cały okres eksploatacji przedsięwzięcia.

Miejsca zagospodarowania gnojowicy mogą ulegać zmianom w czasie w zależności od struktury gospodarstwa rolnego, zmian własnościowych, zawieranych lub rozwiązywanych umów dzierżawy, a także współpracy z innymi rolnikami przyjmującymi nawozy naturalne. Inwestor może w przyszłości nabywać lub zbywać grunty rolne, podobnie jak podmioty współpracujące mogą zmieniać powierzchnię użytkowanych gruntów. W konsekwencji sporządzenie bilansu nawożenia dla konkretnych działek na obecnym etapie miałoby charakter wyłącznie hipotetyczny i nie odzwierciedlałoby rzeczywistego sposobu zagospodarowania gnojowicy w okresie eksploatacji przedsięwzięcia. Dodatkowo, w odniesieniu do gruntów należących do innych podmiotów, Inwestor nie dysponuje informacjami niezbędnymi do sporządzenia rzetelnego bilansu nawożenia, takimi jak aktualna struktura zasiewów, potrzeby nawozowe poszczególnych upraw, wyniki badań gleb, zasobność gleb w składniki pokarmowe czy ilość nawozów naturalnych i mineralnych stosowanych przez użytkowników tych gruntów.

Niezależnie od powyższego, Inwestor oraz zewnętrzni rolnicy, będą zobowiązani do zagospodarowywania powstającej gnojowicy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności z wymaganiami programu działań mającego na celu ograniczenie zanieczyszczenia wód azotanami ze źródeł rolniczych. Oznacza to obowiązek stosowania nawozów naturalnych wyłącznie w terminach i warunkach określonych przepisami, z zachowaniem wymaganych odległości od wód oraz przy bezwzględnym przestrzeganiu maksymalnej dopuszczalnej ilości azotu pochodzącego z nawozów naturalnych wynoszącej 170 kg N/ha użytków rolnych w ciągu roku. Tym samym, niezależnie od lokalizacji gruntów, aplikacja gnojowicy będzie prowadzona w sposób zgodny z obowiązującymi wymaganiami ochrony środowiska.

Dla potrzeb oceny oddziaływania przedsięwzięcia wystarczające jest wykazanie, że powstające nawozy naturalne będą zagospodarowywane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz w ilościach niepowodujących przekroczenia dopuszczalnych dawek azotu. Szczegółowy bilans nawożenia odnosi się do aktualnego sposobu użytkowania określonych gruntów i może być sporządzony wyłącznie dla konkretnych działek oraz konkretnego roku gospodarczego, z uwzględnieniem rzeczywistej struktury zasiewów i warunków prowadzenia produkcji rolniczej. Z uwagi na zmienność tych okoliczności sporządzanie takiego bilansu na etapie postępowania środowiskowego byłoby przedwczesne i nie przedstawiałoby rzeczywistego sposobu prowadzenia gospodarki nawozowej podczas eksploatacji przedsięwzięcia.

Ad. 2.

Inwestor zobowiązuje się do stosowania nawozów zgodnie z ustawą z dnia 10 lipca 2007 r. *o nawozach i nawożeniu* oraz z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 2023 r. w sprawie „Programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu”, które określają podstawowe i najważniejsze zobowiązania, warunki, zastrzeżenia oraz zakazy, które należy stosować w przypadku aplikowania na grunty nawozów. Przepisy te nakładają na użytkowników nawozów naturalnych płynnych szereg obowiązków organizacyjnych i technicznych, obejmujących między innymi:

- stosowanie nawozów naturalnych wyłącznie w terminach dopuszczonych przepisami programu azotanowego, przy czym dla nawozów naturalnych płynnych (gnojowicy i gnojówki) okres stosowania na gruntach ornych zasadniczo przypada od 1 marca do 20 października (z wyjątkami wynikającymi z lokalizacji oraz szczególnych sytuacji przewidzianych w przepisach); możliwe jest również wcześniejsze rozpoczęcie nawożenia w lutym po spełnieniu warunków temperaturowych określonych w programie azotanowym;
- zakaz stosowania nawozów na glebach zamarzniętych, pokrytych śniegiem, zalanych lub nasyconych wodą, ponieważ w takich warunkach znacząco wzrasta ryzyko spływu powierzchniowego oraz wymywania związków azotu do wód;
- obowiązek uwzględnienia ukształtowania terenu;
- przestrzeganie maksymalnej rocznej dawki azotu pochodzącego z nawozów naturalnych wynoszącej 170 kg N/ha użytków rolnych, co stanowi podstawowy mechanizm zapobiegania nadmiernemu obciążeniu środowiska związkami azotu;
- planowanie nawożenia z uwzględnieniem potrzeb pokarmowych roślin, rodzaju upraw, zasobności gleb oraz przewidywanych warunków pogodowych, tak aby składniki nawozowe mogły zostać efektywnie wykorzystane przez rośliny, a ryzyko ich strat do środowiska było jak najmniejsze;
- stosowanie technik aplikacji ograniczających straty azotu, w tym prowadzenie aplikacji możliwie nisko nad powierzchnią gruntu, a na gruntach ornych – wymieszanie gnojowicy z glebą w możliwie najkrótszym czasie po jej zastosowaniu, co ogranicza emisję amoniaku, uciążliwości zapachowe oraz ryzyko spływu powierzchniowego;
- utrzymywanie urządzeń do magazynowania i aplikacji nawozów naturalnych w należytym stanie technicznym oraz niedopuszczanie do wycieków mogących powodować zanieczyszczenie środowiska;
- prowadzenie gospodarki nawozowej w sposób zapewniający maksymalne wykorzystanie wartości nawozowej gnojowicy przy jednoczesnym ograniczeniu strat składników pokarmowych do powietrza, gleby i wód.

Powyższe stanowią podstawowe przepisy, które Inwestor ma obowiązek stosować w ramach stosowania nawozów naturalnych. Na chwilę obecną niemożliwym jest jednoznaczne określenie niestosowania nawozów naturalnych w dni wolne od pracy w celu zminimalizowania uciążliwości dla pobliskich mieszkańców. Należy mieć na uwadze, że prowadzony chów zwierząt to ściśle określony proces polegający na osiągnięciu pożądanej wagi zwierząt oraz zbyciu ich odrębnym podmiotom, nazywany fachowo cyklem produkcyjnym. Przy prawidłowym cyklu Inwestor będzie podejmował wszelkich starań, aby przerwa technologiczna polegająca między innymi na załadunku, wywozie oraz rozlewaniu gnojowicy odbywała się w dni robocze oraz warunkach atmosferycznych umożliwiających ograniczenie uciążliwości zapachowych oraz jak najszybsze przyorywanie nawozów. Jednakże należy zaznaczyć, że w odbywającym się procesie produkcyjnym mogą wydarzyć się sytuacje awaryjne jak opóźnienie odbioru zwierząt czy gnojowicy, sytuacje nadzwyczajne w postaci chorób zwierząt bądź też długotrwałe opady atmosferyczne powodujące uniemożliwienie aplikacji nawozów w dni robocze, jednocześnie zmuszając Inwestora oraz zewnętrznych podmiotów do pracy w dni wolne. Prowadzona produkcja zwierzęca jest działem gospodarki uzależniona od wzajemnie powiązanych ze sobą czynników. Z tego względu wiele decyzji dotyczących gospodarowania nawozami naturalnymi podejmowana będzie na bieżąco, z uwzględnieniem aktualnych uwarunkowań agrotechnicznych, środowiskowych i organizacyjnych. Jednakże

Inwestor zobowiązuje się do racjonalnego przeprowadzania przerw produkcyjnych i o ile to będzie możliwe stosowania działań minimalizujących powodujących zmniejszenie uciążliwości dla mieszkańców.

Ad. 3.

Ryzyko infiltracji zanieczyszczeń do środowiska gruntowo – wodnego w przypadku awarii podziemnych zbiorników przeznaczonych do magazynowania gnojowicy oraz ścieków socjalno – bytowych należy ocenić jako niskie. Wynika to zarówno z przyjętych rozwiązań technicznych, jak i obowiązujących wymagań eksploatacyjnych dotyczących tego rodzaju obiektów. Fundamenty zbiorników na gnojowicę będą wykonane z najwyższej klasy betonu kwasoodpornego, spełniającego wszystkie atesty i certyfikaty – zgodnie z najnowszymi wymogami w przedmiotowym zakresie. Zastosowany beton będzie odporny na zmienne warunki atmosferyczne i wahania temperatury. Zbiorniki na ścieki socjalno – bytowe dopuszcza się wykonać z betonu kwasoodpornego lub materiałów typu żelbet, żywica wzmocniona włóknem szklanym czy polietylen w zależności od wyboru Inwestora. Przed rozpoczęciem eksploatacji budynków przeprowadzona zostanie próba szczelności wszystkich podziemnych zbiorników za pomocą wody. Wszelkie nieprawidłowości będą natychmiastowo naprawiane. Przewiduje się przeprowadzanie kontroli szczelności 2 razy w roku.

Potencjalna awaria mogłaby polegać na rozszczelnieniu konstrukcji zbiorników, uszkodzeniu elementów instalacji doprowadzającej lub odprowadzającej ścieki bądź gnojowicę albo uszkodzeniu armatury technologicznej. Należy jednak podkreślić, że zdarzenia takie mają charakter incydentalny i występują przede wszystkim w przypadku uszkodzeń mechanicznych, wad wykonawczych lub niewłaściwej eksploatacji. Przy zachowaniu wymagań projektowych, właściwym wykonawstwie oraz prowadzeniu okresowych kontroli technicznych prawdopodobieństwo ich wystąpienia jest niewielkie. W przypadku stwierdzenia nieszczelności zbiorników zostaną niezwłocznie wyłączone z użytkowania, ich zawartość odpompowana do specjalistycznego środka transportu, a uszkodzenia usunięte przed ponownym oddaniem zbiorników do eksploatacji.

W celu wyeliminowania możliwości wystąpienia rozszczelnienia zbiorników magazynowych w obrębie instalacji będą prowadzone systematyczne kontrole ww. obiektów po każdym ich opróżnieniu lub zakończeniu cyklu technologicznego a także przy każdej planowanej konserwacji. Wszelkie zauważone zarysowania, nadpęknięcia i odkruszenia zbiorników będą niezwłocznie naprawiane, utwardzane i uszczelniane, co zapobiegnie pogłębieniu się wszelkich ubytków i wystąpieniu przecieku, rozszczelnienia. Obserwowany będzie również grunt wokół zbiorników w celu wykrycia pojawiania się wszelakich zacieków, wilgotnych plam lub wykwitów solnych świadczących o przeciekach. Przy prowadzeniu działań zapobiegawczych wyklucza się możliwość rozszczelnienia zbiorników na nawozy naturalne czy ścieki w wyniku normalnej eksploatacji. Ewentualne rozszczelnienia mogą być jedynie efektem sytuacji nagłych, niemożliwych do przewidzenia.

Wyposażenie planowanej inwestycji w podziemne zbiorniki podrusztowe w systemie rusztowym wynika z zapisów *Dokumentu Referencyjnego o Najlepszych Dostępnych Technikach dla Intensywnego Chowu Drobiu i Świń*, skrót BAT oznacza Najlepsza Dostępna Technika (*Best Available Technique*). Przyjęta wielkość zbiorników podrusztowych jest wystarczająca do zmagazynowania powstających nawozów naturalnych przez minimalny wymagany okres czasu zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 2023 r. w sprawie *"Programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu"*.

Biorąc pod uwagę powyższe nie przewiduje się występowania awarii zbiorników magazynowych mogących negatywnie wpłynąć na zanieczyszczenia wód podziemnych i powierzchniowych przy zastosowaniu działań minimalizujących oraz zapobiegawczych.

3) Odniesienie się do uwag i protestów społecznych:

Niniejszym należy oświadczyć, iż na pełną treść pisma Pana Marcina Gurtowskiego z dnia 27 listopada 205 r. (data wpłynięcia do Urzędu Gminy 28 listopada 2026 r.) przekazaną pismem Wójta Gminy Rypin z dnia 18 grudnia 2026 r., znak: RRW.6220.6.224, udzielono pełnej i wyczerpującej odpowiedzi w uzupełnieniu z dnia 12 stycznia 2025 r. przekazanym przez Pełnomocnika Inwestora Panią Zanonimizowano reprezentującą firmę EkoPolska Mojzesowicz Sp. k. Niniejsze uzupełnienie zawierało odniesienie do wszystkich poruszonych kwestii dotyczących:

- pogorszenia warunków sanitarno – higienicznych,
- emisji uciążliwych zapachów,
- zwiększenia ryzyka zanieczyszczenia wód gruntowych i gleby,
- wpływu na jakość powietrza i zdrowie mieszkańców,
- obniżenia wartości nieruchomości oraz pogorszenia komfortu życia.

Tym samym odstępuje się od ponownego udzielania odpowiedzi w zakresie punktu 1 i 3 niniejszego wezwania, gdyż wszystko całościowo i wyczerpująco ujęto w uzupełnieniu z dnia 12 stycznia 2025 r.

Odnosząc się do treści punktu 2 można stwierdzić, iż w przekazanym piśmie Pana Marcina Gurtowskiego z dnia 27 listopada 205 r. ani w pozostałych dokumentach przekazanych pismem Wójta Gminy Rypin z dnia 18 grudnia 2026 r., znak: RRW.6220.6.224 nie było zawarte nic, co mogłoby odnosić się do zagrożeń epidemiologicznych, a jedynie zagrożenia wynikające z obawy o pogorszenie warunków sanitarno – higienicznych.

Jednakże odnosząc się do zarzutu dotyczącego możliwości wystąpienia zagrożeń epidemiologicznych i sanitarnych związanych z realizacją oraz eksploatacją planowanych obiektów inwentarskich, w tym potencjalnego zwiększenia liczebności gryzoni, owadów oraz możliwości rozprzestrzeniania się czynników chorobotwórczych, należy wskazać, że funkcjonowanie gospodarstwa będzie odbywało się z zachowaniem obowiązujących wymagań sanitarnych, weterynaryjnych oraz zasad bioasekuracji. Sam fakt prowadzenia chowu trzody chlewnej nie jest równoznaczny z wystąpieniem zagrożenia epidemiologicznego dla ludności zamieszkującej tereny sąsiednie. Ewentualne występowanie w obrębie gospodarstwa organizmów mogących potencjalnie uczestniczyć w mechanicznym przenoszeniu mikroorganizmów, takich jak gryzonie czy owady, będzie podlegało stałemu ograniczaniu i kontroli w ramach bieżącego utrzymania właściwego stanu sanitarnego obiektów i terenu gospodarstwa.

Planowane obiekty będą funkcjonowały w sposób zapewniający ograniczenie możliwości dostępu do nich osób nieupoważnionych, zwierząt dzikich oraz organizmów mogących stanowić potencjalne źródło lub wektor czynników chorobotwórczych. W gospodarstwie będą przestrzegane zasady bioasekuracji obejmujące w szczególności utrzymywanie właściwego poziomu higieny, kontrolę dostępu do budynków inwentarskich, stosowanie odpowiednich procedur sanitarnych i dezynfekcyjnych oraz prowadzenie działań mających na celu ograniczenie występowania gryzoni i owadów. Prawidłowa organizacja zaplecza gospodarstwa, właściwe przechowywanie pasz, bieżące usuwanie zanieczyszczeń oraz niedopuszczanie do powstawania miejsc

sprzyjających bytowaniu szkodników będą dodatkowo ograniczały możliwość ich nadmiernego namnażania się i przemieszczania poza teren gospodarstwa.

Należy również podkreślić, że potencjalne występowanie mikroorganizmów w środowisku produkcji zwierzęcej nie może być utożsamiane z wystąpieniem rzeczywistego zagrożenia epidemiologicznego. Aby doszło do powstania takiego zagrożenia, konieczne jest nie tylko występowanie określonego czynnika chorobotwórczego, ale również zaistnienie odpowiedniej drogi jego transmisji oraz możliwość kontaktu z organizmem podatnym. W przypadku planowanego przedsięwzięcia możliwość takiej transmisji będzie ograniczana poprzez stosowanie zasad bioasekuracji oraz właściwe prowadzenie gospodarki w obrębie obiektów inwentarskich. Szczególne znaczenie będzie miało ograniczenie kontaktu zwierząt gospodarskich z czynnikami zewnętrznymi, w tym zwierzętami dzikimi oraz przestrzeganie zasad higieny przez osoby mające dostęp do pomieszczeń produkcyjnych.

Również powstające w związku z chowem zwierząt odchody i gnojowica będą zagospodarowywane w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami, z zapewnieniem warunków ograniczających możliwość ich niekontrolowanego przedostawania się do środowiska. Zwierzęta padłe będą niezwłocznie usuwane z obiektów inwentarskich do specjalnie przeznaczonych do tego konfiskatorów na sztuki padłe i przekazywane uprawnionym podmiotom, co wyeliminuje możliwość ich długotrwałego zalegania oraz ograniczy dostęp do nich owadów, gryzoni i innych zwierząt. Tym samym wszystkie elementy procesu technologicznego, które potencjalnie mogłyby stanowić źródło oddziaływania sanitarnego, będą objęte odpowiednim sposobem postępowania i kontroli.

Należy zaznaczyć, że realizacja przedsięwzięcia nie będzie wiązała się z celowym wprowadzaniem do środowiska czynników chorobotwórczych ani z prowadzeniem działalności powodującej ich niekontrolowane rozprzestrzenianie. Planowana produkcja będzie prowadzona w zamkniętych obiektach inwentarskich, przy zastosowaniu rozwiązań organizacyjnych i technologicznych właściwych dla tego rodzaju działalności oraz z zachowaniem wymagań wynikających z przepisów weterynaryjnych i sanitarnych. Wszelkie działania związane z utrzymaniem zwierząt, gospodarką paszową, utrzymaniem czystości, dezynfekcją, deratyzacją i dezynsekcją będą prowadzone w sposób ograniczający możliwość powstania i rozprzestrzeniania się zagrożeń biologicznych.

W związku z powyższym nie przewiduje się, aby funkcjonowanie planowanych obiektów inwentarskich powodowało negatywne oddziaływanie na warunki sanitarne terenów sąsiednich lub stanowiło istotne zagrożenie epidemiologiczne dla mieszkańców. Potencjalne zagrożenia charakterystyczne dla prowadzenia produkcji zwierzęcej będą rozpoznane i objęte działaniami zapobiegawczymi, a eksploatacja obiektów będzie prowadzona przy zachowaniu wszystkich wymaganych warunków sanitarnych, weterynaryjnych i bioasekuracyjnych. Przyjęte zasady postępowania pozwolą na ograniczenie możliwości występowania i rozprzestrzeniania się gryzoni, owadów oraz potencjalnych czynników chorobotwórczych, a tym samym na wyeliminowanie możliwości wystąpienia istotnego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na bezpieczeństwo sanitarne i epidemiologiczne otoczenia.

.....

Podpis

Załączniki:

1. Umowy zbytu na nawozy naturalne.

Otrzymują:

1. Adresat (3 egz. w wersji papierowej + 3 szt. płyt CD).
2. A/a.